

Jessica Kremser

Kleine dokter Draak

Met illustraties van
Katja Gehrmann

Vertaald door
Enne Koens

FONTAINE UITGEVERS

Inhoud

1

Chaos in het drakenhol 11

2

Het geheim van dokter Draak 15

3

Groene verf en noedelsoep 19

4

Gilda het glimwormpje 23

5

Op weg naar het koninklijk paleis! 26

6

Door het wilde woud 29

7

De toornige trol 33

8

Een slechtgehumeurde wezel 46

9

De hikkende hofdame 51

10

De perfecte prinses 57

11

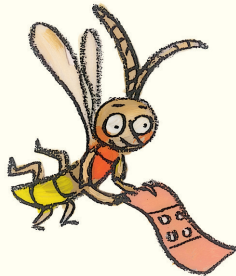
Ballenbad en gummibeertjes 60

12

Help, de hofnar! 70

13

De brandweer rukt uit 81

1

Chaos in het drakenhol

‘Wat ziet het er hier weer uit!’

Kleine dokter Draak hoort een boos gezoem vlak boven zijn hoofd en trekt snel zijn kop in.

‘Het heeft geen zin je kop in te trekken, ik zie je toch wel. Kan niet missen.’ Gilda, het glimwormpje, zet haar zoeklicht aan en verlicht het drakenhol tot in de kleinste hoekjes. ‘Je doktersjas ligt onder de bank... helemaal verkreukeld. En wat doet de bloeddrukmeter in die pan? Geen wonder dat je nooit wat kunt vinden.’

Dokter Draak knikt beteuterd. Hij was inderdaad net op zoek naar de bloeddrukmeter. Hij zucht. Gilda is een geweldige assistent en ze kan een aantal ongelooflijke dingen, maar ze is wel iets te...

‘En wat doet die sleutel in het bed?’ klaagt Gilda nu – echt een beetje te streng, vindt dokter Draak.

Maar ze heeft gelijk. In het drakenhol heerst een geweldige chaos. Hoezeer dokter Draak ook probeert orde te houden, het lukt hem maar zelden. Eigenlijk bijna nooit.

En wanneer hij snel op een missie moet – zoals vandaag – dan kan het gebeuren dat hij een belangrijk instrument op het

allerlaatste moment onder een of andere stapel vandaan trekt of ergens uit een hoop vist. Daarbij verliest hij waardevolle tijd, en bij zijn missies gaat het om leven en dood! Dokter Draak is namelijk spoedarts.

‘Als het zo doorgaat, moet ik de mieren weer laten komen!’
klaagt Gilda.

‘O nee, niet de mieren,’ kreunt dokter Draak. ‘Alsjeblieft niet
de mieren.’

‘Natuurlijk wel de mieren. Niemand is zo ijverig en goed in
opruimen als de mieren,’ zoemt Gilda.

‘Dat weet ik, maar ze kietelen.’

‘Wiebelen? Hoezo zouden ze wiebelen?’ vraagt
Gilda ongeduldig. Glimwormpjes horen niet
zo goed.

Dat weet de kleine draak, dus hij geeft geen antwoord.
Hij zit te denken aan hoe de mieren bij hun laatste
opruimactie over zijn poten en zijn staart kriebelden.
Hij krijgt er nu nog jeuk van! En dan moet hij lachen en dan...

Het geheim van dokter Draak

Dokter Draak heeft een geheim: als hij lacht, dan spuugt hij vuur. Daar kan hij niets aan doen.

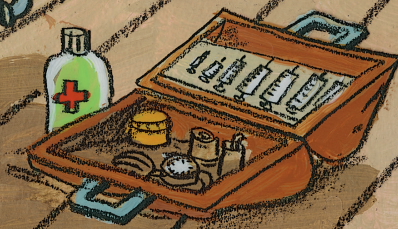
Als kind al zette hij de gordijnen van zijn oma in brand en hij bezorgde zijn vader heel wat gaten in zijn pak. Hoe ouder hij werd, hoe erger het werd. Tegenwoordig komt er een echte steekvlam uit zijn bek als hij moet lachen.

Nu valt er bij de werkzaamheden van een spoedarts meestal niet veel te lachen. Maar toch is het dokter Draak al een paar keer overkomen... Daar wil hij liever niet aan denken.

Bijvoorbeeld toen ridder Ricardo de mazelen had. Op zich

geen kwestie voor een spoedarts, maar de ridder was zo geschrokken toen hij de rode vlekken in zijn gezicht zag, dat hij zijn valk eropuit stuurde om de spoedarts te halen.

Eerst ging alles goed. Dokter Draak nam zijn temperatuur op en onderzocht de vlekken. Gilda scheen in de keel van de ridder en voor de zekerheid ook nog in zijn oren. Maar opeens kriebelde er iets. Precies achter zijn oren. Het voelde net als een veertje. Dokter Draak giechelde. Rookwolken lekten uit zijn neusgaten. Het kriebelen hield niet op. Hij probeerde het lachen te stoppen, maar daarmee maakte hij het alleen maar erger. Toen hij zich niet meer kon inhouden, proestte hij het uit, en uit zijn bek schoot een steekvlam die ridder Ricardo precies op zijn billen trof. De ridder schreeuwde het uit en schoot als een speer de lucht in. Tot die dag wist de kleine draak niet dat een mens zo hoog kon springen! Bijna tot aan het plafond van de hoge torenkamer!

Gelukkig had de ridder een leren broek aan, want het had veel erger kunnen zijn. Toch had ridder Ricardo dagenlang een vuurrood achterwerk. Met blaren.

Dokter Draak schreef hem een zalfje voor en raadde hem aan zijn billen te koelen met een natte spons. Daarna ging hij er stil-letjes vandoor in zijn spoedmobiel.

Maar hij zou zweren dat hij door het raam boven in de toren de valk zachtjes hoorde lachen.